

KAPITOLA 3

Když doktor Harryho prohlížel, stála u něj matka, Ojisan a mezi nimi Ben. Benovi se ještě pořád svíral žaludek z pohledu na bratra ležícího na zemi. Ten malý človíček vypadal strašně – kolem nosu měl zaschlou krev a na ruce hlubokou ránu.

I když byl hodně potlučený, neměl žádná vážná zranění. Větve stromu zřejmě zpomalily Harryho pád a zem byla díky deštům

měkká. Doktor, jmenoval se Sato, Harryho velmi pečlivě vyšetřil. Když skončil, pohladil Harryho po hlavě.

„Ty jsi snad z gumy, Harry,“ řekl výbornou angličtinou. „Odražil ses, když jsi dopadl na zem?“

„Myslím, že jo!“ vykřikl Harry.

To všechny rozesmálo, dokonce i Bena. Zvuk, který vyšel z jeho úst, jej překvapil. Bylo to dlouho, kdy ho naposledy slyšel.

„Jen musím to malé škrábnutí na tvé ruce zašít,“ řekl doktor Sato. „Bude to jen pár stehů.“

Uf uf.

„Neeeee!“ ječel Harry.

Ukažte Harrymu kobru, on se usměje a nakloní se, aby si ji pohladil. Ale i ta nejtenčí jehla mu přivodí panickou hrůzu.

Benovi bylo jasné, že se doktor Sato k Harrymu nebude moct přiblížit ani na píd'. Pokud by se ovšem neukázalo, že je doktor Sato génius.

„Paní Kudová,“ zvolal doktor Sato velmi hlasitě, aby překřičel Harryho řev, „je pravda, že má Darth Vader na ruce jizvu?“

Harry přestal brečet.

„Ano,“ řekla matka a zatvářila se vážně.

„Je to tak, Bene?“

„Určitě,“ odpověděl Ben a snažil se ne-
usmát. „Má ji z jednoho boje se světelným
mečem.“

Všichni se podívali na Harryho, který se
konečně zhluboka nadechl a polknul.

„Mohl bych mít taky jizvu?“ zeptal se tiše.

„Když vydržíš sedět bez hnutí, já budu
šít,“ řekl doktor Sato.

Harry natáhl ruku k doktorovi.

„Prosím,“ odvázně popotáhl.

O tři čtvrtě hodiny později obdivoval
Harry svou zašitou ránu, jako by to byl nej-
lepší narozeninový dárek, který kdy dostal.
Všichni tři se pak s doktorem Sato rozloučili.

Namačkali se do Ojisanova malého auta
a zamířili zpět do Shogahamy. Silnice byla
úzká a obtáčela se okolo vysokých skalna-

tých útesů. Z jednoho okna bylo vidět, jak vlny Tichého oceánu narážejí na ostře řezané skály. Na druhé straně se táhla rýžová pole a postupně se tyčila až k jasné modré obloze.

„Táta měl pravdu,“ řekla matka. „Myslím, že tohle je opravdu to nejkrásnější místo na zemi.“

„Měli byste zůstat déle,“ řekl Ojisan.

„Já chci!“ zakřičel Harry.

Ben ne. Byl rád, že za dva dny odjížděli. Ojisan mu bude chybět. Ale pobyt tady v něm vzbuzoval hodně pocitů. Každou noc se mu zdálo o otci a stále na něj musel myslet. Doma se mu takové myšlenky dařilo snáz odhánět.

Nebylo to jednoduché. Přestal hrát basketbal, skončil i ve skupině cestovatelů,

ačkoli ho stálo velké úsilí se do ní dostat. Basketbal byl *jejich* hra – Bena a jeho táty. Od té nehody stačilo zaslechnout míč odskakující od země a Ben měl pocit, že má v hrudi zapíchnutý meč.

Vyklidil svůj pokoj, aby v něm nezůstaly žádné fotografie s tátou. Strhal všechny plakáty F- šestnáctek, které visely nad jeho postelí. Vždycky, když máma zaklepala na jeho zamčené dveře, říkal Ben, že dělá domácí úkoly. Když si s ním chtěl Harry hrát, řekl mu, ať jde pryč.

Někdy se zdálo, že si Ben ze svého pokoje udělal jeskyni, místo tmavé jako to, kde se schovával jeho táta poté, co jej sestřelili v Afghánistánu. Ano, někdy se tam cítil opuštěný.

Ve své jeskyni byl však Ben v bezpečí.

KAPITOLA 4

14.40

Harryho cesta do nemocnice vyčerpala. Matka mu pomohla převléknout se ze zakrváceného pyžama a nasměrovala ho do postele. Za minutu už spal a Nya se na jeho břicho stočila do klubíčka.

V kuchyni si Ben naléval džus, a po chvíli vešel Ojisan.

„Co takhle procházku?“ zeptal se tiše.

„Ne, díky Ojisane,“ odpověděl Ben a cítil se přitom provinile. „Jsem docela unavený.“

Od té doby, co přijeli, nabízel Ojisan každý den Benovi něco ke zkoumání. A každý den si Ben vymyslel nějakou výmluvu. Nechtěl vidět ten borovicový les, kde si hrával táta na schovávanou, nebo přístaviště, kde se učil chytat ryby. Nechtěl od Ojisana slyšet žádné příběhy o tátovi.

Ben se protáhl ven z kuchyně tak, aby se nemusel setkat s Ojisanovým pohledem.

Když vstoupil do pokoje, Harry se zrovna posadil na posteli. Na tváři měl zasněný výraz. Ben si nebyl jistý, jestli je vůbec vzhůru.

„Víš,“ řekl tiše, „zvládl jsem to úplně až nahoru.“

„Kam nahoru?“ zeptal se Ben a posadil se vedle Harryho.

„Nahoru na tu třeseň,“ odpověděl Harry.

„Než jsem spadl, něco jsem si přál, Bene!“

Jeho oči zářily.

Než stihl Ben cokoli říct, Nya zničehonic vyskočila a zakňučela. Naježila se a začala čumákem narážet do Harryho ruky. Vypadalo to, jako by se snažila Harryho shodit dolů z postele.

Copak se ta kočka už úplně zbláznila?

A pak se ozval podivný zvuk, velmi hluboké zadunění.

Sklenice s vodou na prádelníku se zakymácela.

Ben si nejdřív myslel, že jim nad hlavou proletěly tryskáče, stejně jako doma, když se letka vracela na základnu.

Toto dunění se však stále víc zesilovalo a najednou se celá postel začala třást.

„Bene!“ vykřikl Harry. „Co to je?“

Bena polila hrůza.

Ojisan křičel odněkud z druhé části domu.

„Bene! Harry! *Dishin! Dishin!*!“

Ben nemusel umět japonsky, aby pochopil, co Ojisan říká.

Zemětřesení!

Otřesy už byly tak silné, že sebou Ben a Harry házeli na posteli.

Ben chytil Harryho pevně ze všech sil, aby se oba udrželi nahoře. Bylo to jako plavba na divoké řece.

Žuch!

Prádelník se převrátil.

Třísk!

Lampa spadla na zem, žárovka praskla a roztříštila se na malé kousíčky.

„ÍÍÍÍ!“ zavřískala Nya.